

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Μαρκ. 8, 34-38 και 9,1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Φλάμπουρα στις 17/3/1996)

1. Στα ίχνη του αρχηγού

Λένε οι άγιοι Πατέρες, ότι το πρώτο βήμα για την ανάσταση της ψυχής είναι η νίκη εναντίον των επιθυμιών του σώματος που μας οδηγούν στο θάνατο της ψυχής. Γι' αυτό τη Μεγάλη Σαρακοστή νηστεύουμε και αγωνιζόμαστε περισσότερο. Όσο πιο αληθινά και όσο πιο πολύ νηστεύει ένας άνθρωπος, τόσο πιο κερδισμένος είναι.

Αλλά αδελφοί μου, το καταλαβαίνουμε, δεν θέλει πολλή φιλοσοφία, ότι για μας που ζούμε με το σώμα μας, η εγκράτεια και η νηστεία είναι κουραστικές.

Γι' αυτό ακριβώς, οι άγιοι Πατέρες, όρισαν στη μέση της αγίας Τεσσαρακοστής να προσκυνούμε τον τίμιο και ζωοποιό Σταυρό. Για ποιό λόγο;

Για να παίρνουμε δύναμη και παράδειγμα. Τι συμβολίζει ο Σταυρός; Την νίκη του Χριστού εναντίον του διαβόλου, των παθών και του θανάτου. Γι' αυτό λοιπόν προσκυνούμε τον Σταυρό του Χριστού, στη μέση της Σαρακοστής, για να το βάλλουμε βαθειά μέσα στην καρδιά μας, ότι ο Χριστός με όπλο τον Σταυρό νίκησε τον θάνατο, τα πάθη και τον διάβολο. Και να μπορέσουμε και εμείς, μ' αυτή την δύναμη του ζωοποιού Σταυρού, του όπλου του Χριστού να νικήσουμε τους εχθρούς μας. Τον διάβολο, τα πάθη και τον θάνατο. Τον θάνατο της ψυχής μας που τον προκαλούν οι αμαρτίες μας.

Κάποτε ένας βασιλιάς περπατούσε στα χιόνια με μερικούς δικούς του. Αλλά δεν είχαν μπότες. Περπατούσαν μισοξυπόλυτοι με πέδιλα της παλαιάς εποχής και κοκκάλιαζαν τα πόδια τους.

Ένας νεώτερος μάλιστα, από τον πόνο που του προκαλούσε το πάγωμα, άρχισε να κλαίει. Γυρίζει ο βασιλιάς και του λέει:

-Γιατί κλαις παιδί μου;

-Πάγωσα, αφέντη, πάγωσα.

-Κοίταξε παιδί μου. Εγώ θα πηγαίνω μπροστά. Εσύ φρόντιζε να πατάς πάνω στα δικά μου ίχνη, εκεί που θάχει ανοίξει τόπο το πόδι μου. Εκεί να πατάς. Και θα ζεσταθείς λιγάκι γιατί εγώ πατώντας πριν θα τον έχω ζεστάνει λιγάκι τον τόπο.

Και πραγματικά πηγαίνει μπροστά εκείνος και από πίσω ακολουθεί ο νεώτερος. Πατάει στα ίχνη του. Και το καταλαβαίνει ότι το πόδι του κάπως ζεστάθηκε. «Για φαντάσου», λέει, «πήρε εκείνος το πολύ κρύο και μου άφησε το λιγότερο. Και εγώ πατάω στα ίχνη του».

Και μόνο που το σκεφτόταν ο νεώτερος ότι ο βασιλιάς πατούσε σε πιο κρύο τόπο απ' ότι ο ίδιος, ζεσταινόταν ψυχικά και έπαιρνε θάρρος και δύναμη.

Εμείς, έχουμε μπροστάρη και πρωτοπόρο μας τον Κύριον Ιησούν Χριστόν. Ο Χριστός δεν είναι ένας άνθρωπος αμαρτωλός σαν και εμάς, που άξιζε να υποφέρει, όπως αξίζει και πρέπει να υποφέρουμε εμείς για να καθαριστούμε από τα πάθη μας. Αλλά είναι ο Υιός του Πατρός τού επουρανίου. Ομοούσιος με τον Πατέρα, ομόθρονος, ομόδοξος, παντοκράτωρ. Κατέβηκε στη γη για μας. Και για την «ημετέραν σωτηρίαν». Υπέφερε για μας. Κουράστηκε για μας. Έπαθε τα πάντα για μας. Σταυρώθηκε για μας. Μόνο για μας και για τη σωτηρία μας.

Αυτά είναι τόσο πολλά και μεγάλα, που δεν μπορεί να τα φαντασθεί ανθρώπου διάνοια. Και ο Χριστός δεν τα υπέμεινε επειδή ο ίδιος έφταιγε, αλλά μόνο για μας. Για να μας ελευθερώσει από τον θάνατο που φέρνουν τα πάθη μας, από τις παγίδες του διαβόλου, από τα έργα του διαβόλου και από το κατάντημα που μας φέρνουν τα έργα του διαβόλου και είναι η αιώνια κόλαση.

Για σκεφθείτε το αδελφοί. Πόσο θάρρος παίρνουμε, βλέποντας το σύμβολο των παθών του Χριστού μπροστά μας. «Χριστέ μου», λέμε, «τι είναι αυτά που υποφέρω εγώ; Και προπαντός τι είναι αυτή η μικρή νηστεία που διαλέγω εκούσια κάθε Σαρακοστή; Ή όταν λέω θα νηστέψω Τετάρτη και Παρασκευή, για να δοξάσω τα πάθη σου λίγο περισσότερο; Για να σου πω «ευχαριστώ» γιατί έγινες άνθρωπος και σταυρώθηκες για μας. Και μάλιστα όταν με αυτό τον τρόπο σε ακολουθώ και ανοίγω τον δρόμο για την αιώνια ζωή και για την σωτηρία;»

Αν αγωνιζόμαστε έτσι θα βρεθούμε μια μέρα κοντά Του στην αιώνια ζωή.

2. Ποιός φτειάχνει τη ζωή του;

Ας δούμε τώρα κάτι από το Ευαγγέλιο.

Λέμε για έναν άνθρωπο: «αυτός έφτειαξε τη ζωή του».

Και για έναν άλλο λέμε: «αυτός την κατέστρεψε τη ζωή του».

Τι εννοούμε;

Παράδειγμα: Ένας, όταν ήταν παιδί και νέος αντί να φροντίζει να μαζεύει εφόδια για τη ζωή του μόρφωση, επάγγελμα, κλπ. αυτός σκορπούσε. Πού σκορπούσε; Στις καφετέριες, στα παιχνίδια, στις βόλτες... Στο σχολείο δεν πήγαινε, δεν διάβαζε. Έτσι «έμεινε πίσω».

Αν μάλιστα φρόντιζε τόσο πολύ για την καλοπέρασή του που έμπλεξε και σε ναρκωτικά, τότε «δεν έμεινε μόνο πίσω», αλλά καταστράφηκε. Έστω και αν ο ίδιος νομίζει ότι «ζει» τη ζωή του. Πόσοι δεν την παθαίνουν έτσι την σημερινή εποχή. Τι τραγωδίες ζούμε κάθε τόσο. Και όταν τις βλέπουμε κουνάμε το κεφάλι και λέμε: «αυτός την κατέστρεψε τη ζωή του».

Όταν όμως βλέπουμε ένα νέο που προχωρεί με ενθουσιασμό στη ζωή, μελετάει, αγωνίζεται, τον εκτιμάμε και λέμε: «Μπράβο του. Αυτός θα την φτειαξει τη ζωή του». Έστω και αν μερικοί απερίσκεπτοι τον θεωρούν οπισθοδρομικό και τον κοροϊδεύουν γιατί όπως λένε «χαραμίζει» τη ζωή του στα γράμματα.

Μας λέει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός για την δική μας ζωή, την αιώνια:

«Όποιος θέλει να φτειαξει τη ζωή του στην αιώνια ζωή, θα την χαλάσει εδώ. Και όποιος θέλει να φτειαξει τη ζωή του εδώ, θα την χαλάσει για την αιώνια ζωή». Όπως δηλαδή την παθαίνουν και τα παιδιά που είπαμε.

Έτσι, ο άνθρωπος που αποφασίζει να νηστεύει, να προσεύχεται, να κάνει καλά έργα, να αποφεύγει τις αμαρτίες, την υποδούλωση στα πάθη, να πηγαίνει στην Εκκλησία, να ακούει τους ιερείς που διδάσκουν το θέλημα του Θεού, είναι αληθινά κερδισμένος.

Αυτός χαλάει κατά τη νοοτροπία του κόσμου την πρόσκαιρη ζωή του, αφού δεν την γλεντάει. Όμως «φτειαχνει» για τον εαυτό του την αιώνια ζωή.

Εκείνος πάλι που προσπαθεί να γλεντήσει την παρούσα ζωή, θα χάσει την αιώνια ζωή στη Βασιλεία του Θεού, γιατί; Γιατί η αμαρτία είναι αντίθετη στο θέλημα του Θεού και δεν οδηγεί στον Παράδεισο.

Είπε ο Χριστός: «Τι θα ωφελήσει άνθρωπον, αν κερδίσει τον κόσμο ολόκληρο και ζημιωθεί την ψυχή του; Τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για την ψυχή

του;» Πόσο την εκτιμάς την ψυχή σου;

Ένα εκατομμύριο; Ένα χρόνο διασκέδαση; Δύο, τρία, πέντε; Και για την αιωνιότητα τι αντάλλαγμα θα δώσει ο άνθρωπος; Τι θα ωφεληθεί, αν κερδίσει για μερικά χρόνια όλο τον κόσμο, αλλά χάσει την ψυχή του στην αιώνια κόλαση;

3. Υπάρχει αντάλλαγμα για το κεφάλι μας;

Κάποτε ήταν δύο πασάδες που συνεχώς μάλωναν. Όπου έβλεπαν άνθρωπο ο ένας του άλλου, του έπαιρνε το κεφάλι. Κάποια φορά, ο πιο ειρηνικός, κάλεσε ένα στρατιώτη του και του είπε:

-Πήγαινε στον εχθρό μου να του πεις: «Τέρμα το μίσος. Καιρός να συμφιλιωθούμε».

Του λέει φοβισμένος ο στρατιώτης:

-Πασά μου, και αν δεν προφτάσω να ανοίξω το στόμα μου μπροστά σ' αυτό το αγρίμι και μου το κόψει το κεφάλι, τι θα γίνει;

Του λέει ο πασάς:

-Αν σου το κόψει το κεφάλι, εγώ θα κόψω δέκα κεφάλια από τους δικούς του.

Του λέει ο άνθρωπος με παράπονο:

-Και τι θα ωφεληθώ εγώ, άμα κόψεις δέκα κεφάλια από άλλους; Μήπως θα ταιριάξει κανένα στους δικούς μου ώμους;

Έτσι να σκεφτόμαστε και για την αιώνια ζωή. Τι θα ωφεληθούμε, άμα την χάσουμε; Τι θα «ταιργιάξει» επάνω μας; Τι θα αντάλλαγμα θα βρούμε; Κανένα. Όπως δεν βρίσκει ο άνθρωπος «ανταλλακτικό» για το κεφάλι του, έτσι δεν μπορεί να δώσει κάτι αντάλλαγμα για την ψυχή του.

Ο Χριστός είναι ο διδάσκαλος και ο ευεργέτης μας. Και μας υπενθυμίζει εκείνα που από εξωστρέφεια, ζώντας σ' αυτόν τον όμορφο κόσμο, τα ξεχνάμε. Τον κόσμο, που με την γοητεία του μας τραβά και ξεχνάμε το μεγαλύτερο και το ουσιωδέστερο.

Και η Εκκλησία σαν σώμα του Χριστού και οι ιερείς, μας θυμίζουν συνεχώς το

ουσιαστικό. Όποιος αυτό «το ουσιαστικό» το βάζει στην καρδιά του, έχει την σοφία και την ειρήνη του Θεού. Και θα αποκτήσει την χαρά και την ευτυχία του Θεού.

Ο διάβολος μας πετάει πάντοτε κάποιο δόλωμα και εμείς τρελαινόμαστε σαν το άμυαλο ψαράκι, τρέχουμε να το αρπάξουμε και χάνουμε τη ζωή μας.

Ας εκτιμήσουμε τους μεγάλους θησαυρούς που έχουμε.

Ο πρώτος μας θησαυρός, είναι ο Χριστός.

Ο δεύτερος είναι η Εκκλησία μας. Η οποία είναι ίδρυμα του Χριστού για την διδασκαλία και την σωτηρία του κόσμου.

Ο τρίτος θησαυρός, είναι ο Σταυρός του Χριστού, το σύμβολο της Βασιλείας του. Το όπλο και η δύναμη του Χριστού εναντίον του θανάτου, της αμαρτίας και του διαβόλου.

Και ο άλλος θησαυρός είναι ο εαυτός μας. Η ψυχή μας, η αιώνια ζωή.

Αν τα εκτιμήσουμε αυτά, θα την φτειάξουμε τη ζωή μας. Δεν θα την χαλάσουμε.

Όταν την φτειάξουμε, γίνεται χαρά στον ουρανό, γιατί ο Χριστός μάς αγαπάει. Και όταν βλέπει άνθρωπο να παίρνει τον σωστό δρόμο, ο Χριστός και οι άγγελοι χαίρονται. Χαίρουν οι άγγελοι, επειδή ξέρουν τι καταστροφή παθαίνει ο άνθρωπος μακριά από τον Χριστό.

Είθε με τον φωτισμό του Θεού, με την ευλογία και την δύναμη του Χριστού και με τον προσωπικό μας αγώνα, να βαδίζουμε όλο και πιο καλά στο δρόμο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν.-